

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **JUDr. S. Č.**
sídlem B., P.
proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

zastoupené advokátem JUDr. Janem Sykou
sídlem Školská 12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. K 43/2015

takto:

- I.** Rozhodnutí odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. K 43/2015 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále též jen „žalovaná“ nebo „odvolací kárný senát“) ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. K 43/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 4. 9. 2015, sp. zn. K 43/2015 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo žalobci podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) uloženo kárné opatření – pokuta ve výši 5 000 Kč a dále povinnost zaplatit České advokátní komoře (dále též jen „ČAK“) náhradu nákladů kárného řízení ve výši 8 000 Kč.
2. Vydání napadeného rozhodnutí předcházel podnět doručený žalované dne 4. 12. 2014, v němž JUDr. F. K., advokát (dále též jen „stěžovatel“), uvedl, že dne 1. 12. 2014 obdržel od žalobce na vědomí dopis datovaný 27. 11. 2014 a adresovaný žalobcem zcela nepřipustně přímo klientovi stěžovatele, který je protistranou žalobcova klienta ve sporu vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Cm 83/2008. Skutečnost, že stěžovatel adresáta dopisu zastupuje, musela být žalobci známa, neboť jednak tuto okolnost v předmětném dopise sám zmiňuje a jednak vyplývá i z probíhajícího soudního řízení. Stěžovatel shrnul, že žalobce jej *„neuctivě, neoprávněně a nesprávně před klientem de facto shazuje“*, když *„se obsahem dopisu snaží u klienta vzbudit neoprávněný a navíc nesprávný dojem, že soudní řízení skončí účelově podsouváním rozhodnutím ve věci samé (úspěchem jeho klienta – žalobce), přičemž můj údajně odmítavý postoj k návrhu na smírné vyřízení věci, povede ke zvýšeným nákladům mého klienta“*.
3. Dne 8. 4. 2015 podal předseda kontrolní rady ČAK na žalobce kárnou žalobu pro skutek, že: *„jako právní zástupce žalobce společnosti E.s.r.o., v likvidaci, ve sporu proti žalovanému společnosti S.s.r.o. právně zastoupené advokátem JUDr. F.K. v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod čj. 5 Cm 83/2008 o zaplacení 2,130.957,- Kč s přísl. dne 27. 11. 2014 zaslal přímo společnosti S.s.r.o. k rukám jejího jednatele dopis, ve kterém „...i přes dosud zastávané nesouhlasné stanovisko právního zástupce Vaší společnosti JUDr. F.K. ...“ navrhl smírné vyřešení probíhajícího soudního sporu, ačkoliv mu bylo známo, že společnost S.s.r.o. je v tomto řízení právně zastoupena advokátem JUDr. F.K. a ačkoliv k tomu neměl od tohoto advokáta předchozí souhlas, přičemž v dopise ze dne 27. 11. 2014 na adresu JUDr. F.K. uvedl, že v uvedeném řízení neposkytl náležitou součinnost soudnímu znalci při dodání a předložení požadovaných dokladů.“* Tímto měl žalobce porušit ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996 č. 1/1997 (dále jen „etický kodex advokáta“).
4. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 4. 9. 2015 shledal žalobce vinným ze skutku uvedeného v kárné žalobě a podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uložil žalobci kárné opatření spočívající v uložení pokuty ve výši 5 000 Kč a povinnost zaplatit ČAK náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016 odvolací kárný senát rozhodl tak, že žalobcovo odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a replika žalobce

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce v prvním žalobním bodě namítl nedostatek řádného projednání věci kárným senátem ČAK. Dle názoru žalobce jsou důvody, pro které byla námitka možného podjatého přístupu kárného žalobce JUDr. M. N. vůči žalobci shledána nedůvodnou, poznamenány účelovostí a nepřesvědčivostí, jelikož neodráží skutečný stav událostí tak, jak se objektivně staly. Odvolávka žalované na protokol o jednání ze dne 4. 9. 2015 v napadeném rozhodnutí je rovněž nepřiléhavá. Žalobce rozvedl, že v protokolu o jednání je uveden začátek jednání v 10,00 hod., což však neodpovídá skutečnosti, protože jednání bylo zahájeno až v 10,20 hod., kdy žalobce byl vyzván, aby se dostavil k nařízenému jednání. Od 9,50 hod. žalobce čekal na chodbě a kárný žalobce JUDr. M. N., vstoupil do jednací místnosti v 10,05 hod. a setrval v ní s členy senátu o samotě, bez přítomnosti žalobce. Žalobce shledává popsany postup kárného žalobce i kárného senátu jako rozporný s principem rovnosti stran řízení a narušující právo žalobce na spravedlivé projednání věci a rovný přístup k účastníkům řízení.
6. Ve druhém žalobním bodě žalobce poukazoval na absenci hodnocení skutkových zjištění získaných na základě provedeného dokazování a závěrů o skutkovém stavu věci. Žalobce má za to, že kárná žaloba nebere do úvahy „motivaci“ jednání žalobce, která ho vedla k sepsání a odeslání předmětného dopisu jak samotnému stěžovateli, tak i jeho klientovi. Žalobce je přesvědčen, že jednání stěžovatele v probíhajícím soudním řízení je významným faktorem a relevantní skutečností, kterou měl kárný senát a potažmo i žalovaná vzít na zřetel a zabývat se tímto jednáním, protože toto hodnocení by nepochybně ovlivnilo hodnocení míry a intenzity závažnosti porušení profesních předpisů žalobcem.
7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nepřípustný formalismus při posuzování a hodnocení jednání kárně obviněného žalobce. Podle žalované kárné provinění žalobce nespočívá jen v odeslání inkriminovaného dopisu přímo k rukám jednatele protistrany, ale zejména v jeho obsahu, ze kterého údajně vyplývá, že *„kárně obviněný v tomto dopise kriticky hodnotí způsob, jakým stěžovatel – právní zástupce protistrany, zastupoval protistranu. Takové jednání je v příkrém rozporu s čl. 11 odst. 1 Etického kodexu, podle kterého nesmí advokát jiného advokáta osočovat a nemůže přímo jednat s osobou, o které ví, že je zastoupena advokátem bez jeho předchozího souhlasu.“* Žalobce je přesvědčen, že v předmětném dopise není nic, co by přisvědčilo hodnotícímu závěru rozhodovacích kárných orgánů ČAK o tom, že by stěžovatele jakkoliv osočoval. V dopise je zmíněn právě se nacházející stav soudního řízení a možný jeho vývoj, a to v souvislosti s učiněnou nabídkou ukončení vleklého a do té doby již nákladného soudního sporu smírem. V dopise nebylo ve vztahu ke stěžovateli uvedeno nic, co by neodpovídalo skutečnosti, což žalobce náležitě a v potřebném rozsahu důkazně doložil v rámci kárného řízení vedeného proti němu. Ani kárný senát ani žalovaná však tyto důkazy nezohlednili a neučinili z nich potřebná skutková zjištění, když svá rozhodnutí opřeli pouze o existenci „inkriminovaného dopisu“.
8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaná se zcela nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou žalobce týkající se nepřiměřenosti uloženého kárného opatření ve formě pokuty. Žalovaná nevysvětlila, proč za stejné kárné provinění, které je kladeno za vinu žalobci, rozhodovala kárná komise ve stejné skutkové věci – v řízení vedeném pod sp. zn. K 88/2014 proti advokátce JUDr. M. K. - odlišně, když této obviněné bylo uloženo kárné opatření – napomenutí.

9. Žalobce shrnul, že dle jeho přesvědčení došlo ze strany žalované i prvoinstančního správního orgánu k překročení zákonem stanovené meze správního uvážení a k vadám řízení, v důsledku kterých bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a rovný přístup k jeho osobě, jakož i zásada předvídatelnosti rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, alternativně pak, aby rozhodl o upuštění od uložení trestu kárně obviněnému nebo uložený trest - pokutu ve výši 5 000 Kč - změnil na trest kárné napomenutí.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 1. 2017 navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Uvedla, že v prvním žalobním bodu žalobce opakuje svá tvrzení z odvolání a setrvává na nich i poté, co žalovaná jeho námitku posoudila jako nedůvodnou.
11. K druhému žalobnímu bodu žalovaná konstatovala, že kárnou žalobou je vymezen skutek žalobce a nikoliv stěžovatele; hodnocení postupu a jednání stěžovatele by tedy bylo mino předmět kárného řízení. Jestliže žalobce zdůrazňuje, že v napadeném rozhodnutí absentuje hodnocení skutkových zjištění (s výjimkou existence předmětného dopisu), dokazuje tak, že tomuto vysvětlení stále nerozumí nebo rozumět nechce. Motivace jednání žalobce je pak skutečností menšího řádu.
12. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že žalobce svým textem potvrzuje autorství předmětného dopisu a nadále jeho obsah považuje za správný. Přehlíží přitom, že ustanovení zákona o advokacii a etického kodexu advokáta, jejichž porušení bylo zjištěno, chrání vztahy mezi advokáty a důstojnost advokacie, mimo jiné tím, že zakazuje advokátovi vést jednání s klientem jiného advokáta, protože právě pro zastupování při takových jednáních zmíněný klient svého zástupce má. Žalobce přehlíží, že význam pro rozhodnutí má i obsah dopisu. Pokud v takovém dopise, který měl adresovat zástupci a nikoliv zastoupenému, formuloval návrh smíru, tedy návrh týkající se podstaty sporu, je závažnost obsahu nepochybná. Žalovaná poukázala na to, že žalobce i v textu žaloby kritizuje stěžovatele obdobným způsobem jako v předmětném dopise a přehlíží, že právě taková část obsahu dopisu byla hodnocena jako osočování.
13. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná poznamenala, že v daném případě bylo zjištěno naplnění kárného provinění nejen odesláním dopisu, ale i jeho obsahem, přičemž nemohla být konstatována autoreflexe žalobce. Proto bylo uloženo kárné opatření pokuta, avšak na samé spodní hranici sazby. Žalovaná neshledala, že by toto kárné opatření bylo nepřiměřeně přísné. K námitce ohledně nejednotné správní praxe žalovaná uvedla, že kárná opatření se ukládají individuálně podle výsledků posuzování v konkrétním kárném řízení.
14. Žalobce v replice k vyjádření žalované ze dne 28. 3. 2017 zopakoval, že pro žalovanou je zjevně významná a rozhodující toliko existence předmětného dopisu, protože v jeho existenci shledává naplnění skutkové podstaty provinění žalobce, přičemž však odmítá, resp. nerozumí anebo nechce rozumět tomu, proč by se měla zabývat všemi relevantními a akcesorickými okolnostmi a skutečnostmi, které s existencí tohoto dopisu souvisejí. Tyto okolnosti a skutečnosti spočívají především v jednání a vystupování stěžovatele před soudem v průběhu projednávání věci, v jeho přístupu k plnění povinností jako advokáta – právního zástupce účastníka řízení, a to nejen ve vztahu k tomuto samotnému účastníkovi, ale také i k soudu, resp. k jeho rozhodnutím a pokynům, včetně pokynů a procesních povinností ke znalci ustanoveným soudem. Žalobce má za to, že žalovaná zřejmě nečiní rozdíl v užitých výrazech „vést jednání“ a „oslovit“ klienta jiného advokáta, a to s jeho vědomím, formou dopisu (písemného sdělení). Žalobce konstatoval, že s klientem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

stěžovatele nikdy nejednal, s výjimkou, kdy to bylo soudem nařízeno. Pokud žalobce formou dopisu sděloval klientovi stěžovatele možnost vyřešení sporu smírnou cestou, pak ve vztahu ke stěžovateli, a za daného stavu věci a situace vyvolané stěžovatelem, neučinil nic neetického, pouze naplnil záměr a apel soudu, kterým soud následně zavázal oba právní zástupce účastníků řízení. Žalobce zdůraznil, že se v předmětném dopise nevyjadřoval k důvodnosti, či nedůvodnosti uplatněného nároku svého klienta, ale vyjádřil se toliko k možnému smírnému vyřešení sporu, což nepředstavuje podstatu sporu, ale nabídku, resp. návrh procesní povahy, který protistrana po konzultaci se svým právním zástupcem – stěžovatelem, který obdržel stejný dopis – mohla a nemusela akceptovat. Žalobce má rovněž za to, že „osočování“ stěžovatele žalobcem rozhodně nelze spatřovat v jeho kritickém hodnocení postojů a jednání stěžovatele, které prezentoval v řízení vedeném před civilním soudem. Žalobce poukázal na hodnotící náhled žalované, zmiňující nedostatek „autoreflexe kárně obviněného“ a poznamenal, že tato argumentace představuje „novum“, které je zmiňováno až v souvislosti s řízením o podané žalobě. V odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového absentuje jakákoliv zmínka o nutném, požadovaném či projeveném „autoreflexi kárně obviněného.“ Žalobce rovněž nesouhlasil s argumentací žalované, dle které „žalobce přehlíží, že kárná opatření se ukládají individuálně, podle výsledku posuzování v konkrétním případě.“ Opětovně zdůraznil, že v obdobné skutkové věci bylo rozhodováno zcela odlišně, pokud jde o rozsah a druh úkladných sankcí, což je v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí.

III. Jednání

15. Při jednání konaném dne 22. 1. 2020 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce odkázal na obsah žaloby včetně repliky navazující na vyjádření žalované. Při svém přednesu se dále soustředil na podrobné objasnění motivace svého jednání, která vedla k zaslání předmětného dopisu. Na dokreslení uvedl, že navrhoval smírné řešení spočívající v zaplacení částky 1 milion Kč ze strany klienta stěžovatele. V současné době je předmětný soudní spor již pravomocně ukončen, klient žalobce v řízení uspěl, jistina včetně příslušenství a nákladů řízení činí cca 5 milionů Kč. Žalobce zdůraznil, že uložené kárné opatření považuje za nepřiměřené. Poukázal na skutečnost, že doposud nikdy nebyl kárně řešen. Jeho jednáním nikomu nevznikla žádná škoda. Při rozhodování o kárném opatření kárný orgán nepřihlížel ke všem zákonným skutečnostem, nevypořádal se s námitkou odlišné praxe ve skutkově obdobném případě, kdy bylo uloženo kárné opatření napomenutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
16. Žalovaná při jednání odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě, opětovně vyzdvihla rozsah kritiky stěžovatele ze strany žalobce, která je i podstatnou součástí podání založených ve správním spise. Podle žalované se motivace váže ke skutku jako méně významná a byla správním orgánem hodnocena při úvaze o kárném opatření. Žalovaná má za to, že uložená pokuta ve výši 1/160 horní hranice není nepřiměřená. Žalovaná doplnila, že Česká advokátní komora vede sbírky kárných rozhodnutí, která jsou k nahlédnutí a která si kárné senáty v případě potřeby vyhledávají. Výsledek civilního řízení vedeného mezi klientem žalobce a klientem stěžovatele žalovaná nesporela. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
17. Návrhy na provedení důkazů označené žalobcem v žalobě městský soud pro nadbytečnost zamítl, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při

přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Soud rovněž zamítl z důvodu nadbytečnosti listiny, které žalobce označil a předložil při jednání (*rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 5Cm 83/2008-446, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 4Cmo 183/2016-517 a dopis ze 4. 4. 2016 obsahující návrh žalobce na smírné vyřešení sporu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 56 Cm 83/2008*), neboť o výsledku občanskoprávního řízení mezi klientem žalobce a klientem stěžovatele nebylo mezi účastníky sporu.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
20. Podle § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.
21. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.
22. Podle § 32 odst. 3 zákona o advokacii advokátovi lze za kárné provinění uložit některé z těchto opatření: (a) napomenutí, (b) veřejné napomenutí, (c) pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem (d) dočasný zákaz výkonu advokacie uložený na dobu od šesti měsíců do tří let, (e) vyškrtnutí ze seznamu advokátů, (f) odnětí knihy o prohlášeních o pravosti podpisu na dobu od šesti měsíců do tří let, pokud se advokát dopustil kárného provinění při činění prohlášení o pravosti podpisu, (g) dočasný zákaz výkonu činnosti podle §56a uložený na dobu od šesti měsíců do tří let, pokud se advokát dopustil kárného provinění při výkonu této činnosti.
23. Podle § 32 odst. 5 věta první zákona o advokacii jedná-li se o méně závažné porušení povinností, lze od uložení kárného opatření advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi upustit, pokud samotné projednání kárného provinění je možno považovat za postačující.
24. Podle § 24 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“) při rozhodování o upuštění od uložení kárného opatření podle § 32 odst. 5 zákona a při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i jeho osobním poměrům.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

25. Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.
26. Podle čl. 11 odst. 1 etického kodexu advokáta advokát nesmí jiného advokáta osočovat a nesmí proti němu zahájit právní spor bez závažného důvodu. Je-li osoba, se kterou poskytovaná právní služba souvisí, zastoupena advokátem, nesmí s ní advokát jednat přímo bez předchozího souhlasu advokáta, který ji zastupuje, ani odmítnout s tímto advokátem jednat.
27. K prvnímu, druhému a třetímu žalobnímu bodu soud konstatuje následující.
28. Kárné provinění je vymezeno v § 32 odst. 2 zákona o advokacii, dle něhož je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem. V případě žalobce se nejednalo o opakované porušení povinností, a proto jeho jednání muselo naplnit znak závažnosti tak, aby bylo možno vůbec hovořit o kárném provinění.
29. Závažnost zaviněného porušení povinnosti zákon o advokacii ani jiný právní předpis výslovně neupravuje, platí však, že je hodnocena podle řady kritérií, které umožňují hodnotit význam chráněného zájmu a nastalé nebo hrozící následky. Vždy je nezbytné přihlídnout ke způsobilosti závadného chování advokáta poškodit advokátní stav a vždy je v kárné praxi zkoumána vazba jednání, které se klade v kárném řízení advokátovi za vinu, na jeho činnost v postavení advokáta (viz též Čermák, K. – Vychopenš, M. a kol.: Zákon o advokacii. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012.).
30. V prvoinstančním rozhodnutí byl skutek, jehož se měl žalobce dopustit, vymezen tak, že žalobce *„jako právní zástupce žalobce společnosti E.s.r.o., v likvidaci, ve sporu proti žalovanému společnosti S.s.r.o. právně zastoupené advokátem JUDr. F.K. v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod čj. 5 Cm 83/2008 o zaplacení 2,130.957,- Kč s přísl. dne 27. 11. 2014 zaslal přímo společnosti S.s.r.o. k rukám jejího jednatele dopis, ve kterém „...i přes dosud zastávané nesouhlasné stanovisko právního zástupce Vaší společnosti JUDr. F.K. ...“ navrhl smírné vyřešení probíhajícího soudního sporu, ačkoliv mu bylo známo, že společnost S.s.r.o. je v tomto řízení právně zastoupena advokátem JUDr. F.K. a ačkoliv k tomu neměl od tohoto advokáta předchozí souhlas, přičemž v dopise ze dne 27.11.2014 na adresu JUDr. F.K. uvedl, že v uvedeném řízení neposkytl náležitou součinnost soudnímu znalci při dodání a předložení požadovaných dokladů.“*
31. Z uvedené formulace není zcela zřejmé, zda jednání žalobce správní orgán posoudil jako jeden skutek či více skutků, rovněž není zcela zřejmé, ke kterým konkrétním skutkům (resp. částem skutku) se váží jednotlivá ustanovení zákona o advokacii, která žalobce porušil (§ 16 odst. 2 a § 17 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 etického kodexu advokáta). Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá jediný hodnotící závěr, a sice že *„je nepřijatelné, je-li osoba, se kterou poskytovaná právní služba souvisí, zastoupena advokátem, aby s ní advokát jednal přímo bez předchozího souhlasu advokáta, který tuto osobu zastupuje“*. Žádné další skutkové zjištění ani žádnou hodnotící úvahu ve vztahu ke skutkům, které jsou kladeny žalobci za vinu, prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje. Ve zbytku sestává prvoinstanční rozhodnutí pouze z rekapitulace podání a přednesu žalobce a z prostého výčtu provedených důkazů. Správní orgán prvního stupně nepojednal o žádných konkrétních skutečnostech/skutkových okolnostech, nasvědčujících, že se žalobce dopustil závažného kárného provinění, nijak je nehodnotil, neuvedl, která

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

konkrétní zjištění považoval pro své rozhodnutí za opodstatněná a která nikoli, nehodnotil je jednotlivě a každé ve vzájemné souvislosti, a bez dalšího dospěl k závěru o naplnění ust. § 16 odst.2 a §17 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 etického kodexu advokáta.

32. Pokud jde o hodnocení vymezeného skutku, žalovaná v napadeném rozhodnutí rozvedla, že *„Provinění kárně obviněného však nespočívá jen v tom, že dopis adresoval přímo k rukám statutárního zástupce protistrany, ale zejména v jeho obsahu (pozn. zvýrazněno soudem). Kárně obviněný v tomto dopise kriticky hodnotí způsob, jakým stěžovatel – právní zástupce protistrany, zastupoval protistranu. Takové jednání je v příkrém rozporu s čl. 11 odst. 1 Etického kodexu, podle kterého nesmí advokát jiného advokáta osočovat a nemůže přímo jednat s osobou, o které ví, že je zastoupena advokátem bez jeho předchozího souhlasu.“*
33. Soud dospěl k závěru, že žalovaná nejenže neučinila z provedených důkazů, jejichž prostý výčet v prvoinstančním rozhodnutí uvedla, odpovídající relevantní skutková zjištění (neboť neučinila v podstatě žádná), ale náležitě nezhodnotila ani závažnost jednání žalobce v dané věci. Kárný senát se závažností vymezeného jednání vůbec nezbyl, blíže se k ní vyjádřil až odvolací kárný senát, který však svou pozornost zaměřil jen na obsah předmětného dopisu, v němž *„zejména“* spatřuje kárné provinění. Žalovaná však již nikterak neosvětlila, jak k závěru, že žalobce *„kriticky hodnotil způsob, jakým stěžovatel – právní zástupce protistrany, zastupoval protistranu“* a stěžovatele osočoval, dospěla.
34. Pokud žalovaná – jde-li o obsah předmětného dopisu – skutek vymezila tak, že žalobce *„na adresu JUDr. F.K. uvedl, že v uvedeném řízení neposkytl náležitou součinnost soudnímu znalci při dodání a předložení požadovaných dokladů“*, neshledává soud v této formulaci žádný (ani pasivně) agresivní podtón, který by ve výsledku mohl působit útočně a byl způsobitelný adresáta osočit. Jedná se o prosté konstatování bez hodnotícího prvku, přičemž z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaná zabývala otázkou pravdivosti uvedeného tvrzení, když právě na obsah předmětného dopisu zaměřila svou pozornost.
35. Soud proto uzavírá, že postup, kdy kárný senát pouze odkázal na porušení konkrétních ustanovení zákona o advokacii, aniž by učinil jakákoli skutková zjištění z provedených důkazů a tyto náležitě právně hodnotil a odvolací kárný senát zaměřil svou pozornost na obsah předmětného dopisu, aniž by však osvětlil, na základě jakých konkrétních důkazů dospěl k závěru o kritickém hodnocení způsobu zastupování stěžovatelem a jeho osočování ze strany žalobce, neshledává dostatečným. V této části je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Je žádoucí, aby žalovaná v rozhodnutí jednoznačně a přehledně vymezila, jakým konkrétním jednáním žalobce naplnil tu kterou skutkovou podstatu kárného provinění, aby bylo zřejmé, za co byl žalobce vlastně kárně postižen.
36. Podle § 3 odst. 1 advokátského kárného řádu je z projednávání a rozhodování věci vyloučen člen kárného senátu, u něhož lze mít důvodnou pochybnost o nepodjatosti pro jeho poměr k projednávané věci, k účastníkům kárného řízení nebo k jejich zástupcům. Možnou podjatost kárného žalobce zákon o advokacii ani advokátský kárný řád nikterak neupravuje. Za této situace je však dle soudu nezbytné postupovat v souladu s § 35e odst. 2 zákona o advokacii, dle něhož nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu. Trestní řád přitom podjatost státního zástupce (jehož postavení lze chápat na roveň postavení kárného žalobce) upravuje (viz § 30 – 31a trestního řádu). S namítanou podjatostí kárného žalobce resp. kárného senátu se dle názoru soudu dostatečně vypořádal

odvolací kárný senát, který doplnil, že „*dokladem o jednání kárného senátu je sepsaný protokol, který žádné zpochybnění jednání kárného senátu neobsahuje.*“ Vzhledem k tomu, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce při jednání dne 4. 9. 2015 námitku podjatosti vznesl a důvody, ve kterých podjatost kárného žalobce resp. kárného senátu posléze spatřoval a v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vylíčil, bezprostředně do protokolu označil, soud opodstatněnost předestřené námitky neshledal.

37. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl nepřiměřenost uloženého kárného opatření. Prvoinstančním rozhodnutím zcela postrádá konkrétní úvahu správního orgánu ohledně povahy skutku a jeho následků, okolností, za nichž byl spáchán, osoby kárně obviněného, jeho osobních poměrů a míry zavinění, tedy hledisek významných pro uložení kárného opatření vypočtených v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu. Tento nedostatek nenapravila ani žalovaná v napadeném rozhodnutí, když shora uvedená hlediska nijak nepojednala, nijak je nehodnotila, pouze bez dalšího konstatovala, že „*kárné opatření ve formě pokuty uložené na samé spodní hranici sazby je zcela přiměřené a nelze je považovat za nepřiměřeně přísné.*“ V napadeném i prvoinstančním rozhodnutí nadto zcela absentuje úvaha správního orgánu týkající se povahy uložené sankce, když z odůvodnění rozhodnutí není vůbec zřejmé, proč správní orgán zvolil právě kárné opatření – pokutu a nikoli např. kárné opatření – napomenutí popř. veřejné napomenutí, event. proč nepostupoval podle ust. § 32 odst. 5 zákona o advokacii. V této části je proto napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
38. Soud shledal opodstatněnou i námitku žalobce poukazující na odlišnou správní praxi žalované, kterou žalobce uplatnil v doplnění odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 19. 5. 2016, kde poukázal na rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK sp. zn. K 88/2014, jímž bylo kárně obviněné advokátce JUDr. M. K. ve skutkově obdobné věci uloženo kárné opatření – napomenutí. Žalobce uvedl, že jak advokátka JUDr. M. K., tak i on byli kárným senátem „projednávání“ poprvé a nikdy předtím se nedopustili žádného jiného provinění, které by mohlo být přítěžující okolností; přesto byl v případě kárně obviněné advokátky JUDr. M. K. použit správním orgánem „jiný metr“. Žalovaná se s uvedenou námitkou žalobce, která je součástí odvolání založeného ve správním spise, nikterak nevypořádala a zcela ji pominula, přestože musela mít z povahy věci snadný přístup k údajům o předchozích kárných řízeních a o tom, zda a jakým způsobem byl kárně obviněný advokát kárně postižen. Tímto svým vadným postupem žalovaná porušila princip předvídatelnosti, respektive zásadu legitimního (oprávněného) očekávání.
39. Na základě shora uvedeného Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má proti žalované právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu